

CRIME
TIME

"LÄHIÖ"
ROTTA

JANNE
TOIVONIEMI

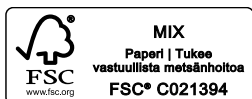
Janne Toivoniemi

Lähiörotat

Helsinki

*Veskun muistolle.
Lähdit liian aikaisin.*

Copyright © Janne Toivoniemi ja Docendo 2023
CrimeTime-kirjat julkaisee Docendo
Docendo on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä
Kannen ulkoasu Ari Seppä
Taitto Noora Ohvo

ISBN 978-952-382-523-9

Painettu EU:ssa

Tobacco Road

I was born in a dump
Mamma died and daddy got drunk
Left me here to die or grow
In the middle of Tobacco Road

Grew up in a rusty shack
All I owned was hangin' on my back
Only Lord knows how I loathe
This place called Tobacco Road

But it's home
The only life I've ever known
But the Lord knows I loathe
Tobacco Road

Gonna leave, get a job
With the help and the grace of God
Save my money, get rich, I know
Bring it back to Tobacco Road

Bring me dynamite and a crane
Blow it up and start all over again
Build a town, be proud to show
Keep the name Tobacco Road

'Cause it's home
The only life I've ever known
I despise you 'cos you're filthy
But I love you 'cos you're home

John D. Loudermilk
© Cedarwood Publishing

YKSI

Kirkas vaaleanpunainen aurinko paistoi taivaalla ja loisti lämpöään virtauksena sydämessäni. Tunsin olevani yhteydessä kaikkeen olevaiseen ja syvä rakkaus täytti rintakehäni. Haikeat muistot nuoruudesta nousivat mieleeni, ja niiden seassa särkyneet unelmat lojuivat maistuen aamuisen niityn pehmeältä ruoholta. Rinnassani virtaava koski tyyntyi peilityyneksi rauhaksi, kun lempeä viileys muuttui usvaksi. Tiesin sen olevan päätepyräkki jossakin kaukana.

Tämä ihana harmonia sisälläni oli räikeässä ristiriidassa sen tosiasian kanssa, että minua kannettiin paareilla ambulanssiin. Keuhkoni eivät toimineet. Tukehtumisen tunne voimistui, mutta hymy kasvoillani ei laskenut. Korvissani humisi enkä ymmärtänyt, mitä ympärilläni tapahtui.

Pari tuntia aikaisemmin olin tavannut ystävänä Benny Serlinin yhdessä Suomen historian omituisimmista muistomerkeistä – Kulttuuritalon takana Sturenkadun varrella sijaitsevassa Leninipuistossa. Neuvostoliiton romahtamisen jälkeen muualla maailmalla tuhottiin innolla neuvostoajan monumentteja, mutta Helsingissä vehreä puisto oli saanut olla rauhassa aina viime aikoihin saakka. Ukrainan sodan

syttymisen jälkeen puiston nimen muuttamista oli vaadittu enenevässä määrin. Toistaiseksi puisto on saanut pitää nimensä, vaikka kansalaiset ovat jo nimenneet sen Volodymyr Zelenskyin puistoksi Ukrainan presidentin mukaan.

Benny Serlin istui tuuhean puunoksan varjostamalla penkillä. Olimme perustaneet Filosofisen etsivätoimiston aikaisemmin keväällä, kun ratkaisimme oluthuone Sivukirjastossa tapahtuneet murhat. Siinä samassa olin menettänyt työni mainostoimiston copywriterina, enkä sinne enää suuremmin kaivannut takaisin. Tapauksen saaman julkisuuden kautta olimme saaneet hienon alun liiketoiminnallemme, mutta kun pöly laskeutui, asiakkuuksiemme määrä laski yhtä nopeasti kuin oli noussutkin. Asiakasmäärän vähene mistä edesauttoi Bennyn täydellinen ymmärtämättömyys liiketoiminnasta. Olimme taloudellisesti pahasti negatiivisen puolella, mutta Bennyn varakas perhe piti huolen siitä, että tulimme toimeen.

Koska lämpötila oli reippaasti hellerajan yläpuolella, Benny oli jättänyt tavaramerkikseen muodostuneet kauhuneen pikkutakin, kauluspaidan ja kuluneet farkut vaatekomeroonsa. Valitettavasti niiden tilalle olivat ilmestyneet hänen helleasunsa. Kesä saa Bennyn hulluuden siirtymään pukeutumiseen. Tällä kertaa hänellä oli päällään kirkkaan keltainen lyhythihainen kauluspaita, jonka kankaassa toistui erikoisia kuvioita silmistä. Paidan sisälle oli kiedottu ohut verenpunainen kaulahuivi. Asun alaosa muodostui oliivinvihreistä shortseista, juuri polven alapuolelle nousevista keltaisista polvisukista ja ruskeista nahkaisista sandaaleista. Päätä suojasi leveälierinen keltainen panamahattu, ja silmillä oli paksusankaiset mustat aurinkolasit.

”Moi Benny. Mitä mies?” tervehdin Bennyä katkaisten hänet ajatuksistaan.

”Hirveä helle”, Benny vastasi ja pyyhki hikeä otsaltaan liinalla. ”Nuoret jaksavat nauttia tästä kuumuudesta. Mutta minun iässäni sitä alkaa jo arvostaa hieman viileämpiä lämpötiloja.”

”Sulle tekee ihan hyvää saada vähän aurinkoa ja tuulettaa itseäsi ulkoilmassa”, sanoin ja viittasin parin kymmenen metrin päässä meistä kolmeen nuoreen kaunottareen, jotka ottivat aurinkoa niukoissa bikineissä. ”Katso noita nuoria naisia vähissä vaatteissa. Äläkä ala selittää jotain ulkoisen kauneuden katoavuudesta. Nuoret naiset bikineissä ovat ehtymätön luonnonvara. Niitä riittää aina aurinkoisella säällä.”

”Ajatukseni kulkevat omia reittejään, enkä anna niiden jähmettyä karnaalisiin muotteihin.”

”Sun iässä jähmettyminen taitaa edellyttää Viagraa.”

”Pyh! Olet lapsellinen”, Benny sanoi, laski aurinkolasejaan ja katsoi minua silmiin. ”Maailma muodostuu tapahtumista ja prosesseista. Nuo kolme nuorta naista ovat monimutkaisia tapahtumien muodostelmia.”

”Miksi et sitten ole mennyt ottamaan selvää, kuinka monimutkaisia tapahtumien muodostelmia he ovat?”

”Minulla on ollut ajateltavaa”, Benny tuhahti ja nosti aurinkolasiti takaisin silmilleen. ”Mutta ilolla olen pannut merkille, että tässä puistossa näyttää tuoksun perustella maistuvan kannabis kansalle.”

Lenininpuisto oli näin kesäisin yksi keskeisimmistä paikoista, jossa käydään polttamassa pilveä. Paikka tuoksui vuorokauden ympäri kannabikselle, mutta siitä huolimatta

poliisia ei puistossa näkynyt juuri milloinkaan.

”Pitäiskö kääriä jointti?” kysyin Bennyiltä.

”Hyvä kun mainitsit asiasta”, Benny vastasi ja kaivoi olkalaukustaan paksun savukkeen esille. ”Minulla on meille poikkeuksellista tavaraa tarjolla.”

”Mitä se on?”

Benny hypisteli sätkää käsissään. ”Tätä pilveä on terästetty aineella, joka tunnetaan nimellä 2C-B eli dimethoksiini-4-bromophenethylamiini.”

”Selkeää suomea, kiitos.”

”Se on psykedeeliä, jolla on huimaavia entaktogeneettisiä ominaisuuksia.”

”Eli me tullaan olemaan ihan tutkalla.”

”Tämä on lempeää ainetta. Sen vaikutus on pitkäaikainen, mutta ei voimakas.”

Kymmenen vuoden tauon jälkeen olin palannut psykedeelien äärelle, koska Benny oli osoittanut elämäni muuttuneen turhaksi kokaiinin ja muiden bilehuumeiden seurauksena. Olin löytänyt taas oman itseni ja seikkailut mielen sokkeloissa kiinnostivat enemmän kuin selkääntaputtelusesiot mainosalan bileissä.

”Luota minuun tässä asiassa”, Benny jatkoi intoiluaan. ”Se lisää mielihyvää ja sosiaalisuutta.”

”Sulta ei saa selkeää vastausta mihinkään”, sanoin. ”Mutta annetaan olla. Luotan sun asiantuntemukseen. Sytytetään jointti ja katsotaan, mitä tapahtuu.”

”Noin puhuu aito psykonautti”, Benny sanoi ja sytytti savukkeen palamaan. ”On aika tehdä tästä päivästä ikimuistoinen.”

Muutaman henkosen jälkeen Benny ojensi sätkän mi-

nulle. Maistoin aluksi varovaisesti ja huomasin sen olevan perinteistä kannabista. Otin seuraavan henkosen huomattavasti rohkeammin ja tunsin pistävän tunteen keuhkoissa. ”Huh. Aika vahvaa tavaraa tämä kuitenkin on”, sanoin puhaltaessani savun ulos.

”Minähän sanoin, että se on poikkeuksellista. Tulet vielä kiittämään minua. Ehdotankin, että me jäämme tähän ihanaan paikkaan nauttimaan tästä kesäisestä iltapäivästä”. Benny otti savukkeen minulta sormiensa väliin.

”Me ei voida jäädä jumittamaan tähän puistoon. Meidän pitää ehtiä Pub Sirdien avajaisiin.”

Pub Sirdie oli avaamassa ovensa uusien omistajien toimesta. Tuo pieni publi Kolmannella linjalla oli ollut samalla paikalla vuodesta 1966, ja sen tarina oli päättynyt, kun baarin pitäjä siirtyi eläkkeelle. Työn jatkajaa ei löytynyt ennen kuin ystäväni Jaakko päätti pelastaa baarin varmalta kuolemalta.

Jaakolla oli vain yksi suuri ongelma. Hänellä ei ollut rahaa ostaa baaria itselleen. Yhtiökumppaniensa kanssa hän päätti joukkoistaa rahoituksen. He perustivat uuden yrityksen, jonka osakkeita myytiin sadan euron hinnalla tuhat kappaletta. Sana alkoi levitä sosiaalisessa mediassa ja osakkeet myytiin loppuun alle viikossa. Onnistuneen kampanjan myötä Pub Sirdiestä tuli kaikkien oma pieni baari, jonka tärkeydestä jokaisella oli yhtenäinen käsitys; se oli oleellinen osa Kalliota.

”Mihin aikaan ne avajaiset ovat?”, Benny kysyi.

”Kuudelta. Siihen on vielä reilu tunti, mutta meidän on oltava ajoissa paikalla, koska on odotettavissa jonoa.”

”Sinulla on kiire jonottamaan?” Benny kysyi ja käänsi

katseensa minusta pois päin. ”Sinä olet kuitenkin hoitanut meidät jonon ohi ensimmäisinä sisään.”

Benny ei ollut väärässä. Olin sopinut Jaakon kanssa, että Filosofinen etsivätoimisto pääsee ensimmäisinä sisään. Mutta me tarvitsimme kaiken mahdollisen näkyvyyden, koska meidän viisitoistaminuuttisemme julkisuudessa oli auttamattomasti ohi. Hyvällä onnella saisimme ujutettua itsemme haastateltavaksi paikalle tulleele medialle.

”Baarin edessä oleva jono Kalliossa on jo itsessään historiallinen tapahtuma. Meidän pitää olla siellä”, sanoin.

”Olet liian hätäinen”, Benny tokaisi ojentaen jalkansa suoriksi. ”Koska sinulla on aina kiire, et ehdi pysähtyä ja aistia maailman liikettä. Meillä on tämä hieno savuke vielä kesken, kesäinen kaunis päivä ja mikä mainioin tilaisuus kerrankin asettua maailman liikkeen vietäväksi. Ota lisää.” Benny ojensi savukkeen minulle.

”Älä yhtään yritä”, sanoin otettuani muutaman henkosen sätkästä. ”Sä et vaan jaksa liikuttaa noita paksuja koi-piasi muutaman kilometrin matkaa Kallion suuntaan.”

”Et ole täysin väärässä”, Benny vastasi. ”Saamattomuuteni on metodologinen vastalause kaikelle kiireelle elämässä.”

”Pub Sirdien jonossa näyttäytyminen olisi hyväksi Filosofiselle etsivätoimistolle”, sanoin ja tunsin ensimmäisen aallon iskeytyvän aivoihini. Bennyn tarjoama aine alkoi selkeästi vaikuttaa. Otin siitä huolimatta muutaman henkosen jointista ennen kuin tumppasin sen maahan. ”Mun on tarkoitus tehdä meidän liiketoiminnastamme kannattavaa ja se ei onnistu istumalla täällä puistossa.”

”Äh!”, Benny tuhahti ja käänsi taas katseensa pois minusta kädet puuskassa rinnalla. ”En suostu liikkumaan

minnekään. Jään odottamaan oranssia auringonlaskua ja pohtimaan Immanuel Kantin *Puhtaan järjen kritiikin* järjestömyyttä.”

”Omapa on asiasi”, sanoin. ”Saat odottaa sitä auringonlaskua reilut kuusi tuntia tähän aikaan vuodesta ja märehtiä omia filosofisia ajatuksiasi. Mä lähdän sinne Pub Sirdien jonoon.” Nousin seisomaan penkiltä, mutta samalla jalat allani pettivät ja lysähdin takaisin penkille istumaan.

”Oletko kunnossa?” Benny säpsähti ja kääntyi puoleeni.

”Se aine taisi olla aika vahvaa.” Tunsin kuinka korvieni takana kipunoi; merkki siitä, että kannabis iski voimalla. ”Saat taluttaa mut sinne Pub Sirdieen.”

”Minä taluttaisin sinua?”

”Juuri niin. Mä olen taluttanut sua lukemattomia kertoja baareista kotiisi. Nyt sulla on tilaisuus maksaa velkoja takaisin. Jos tilanne sitä vaatii, tilaat taksin ja mennään sillä paikalle. Onko selvä?”

”On”, Benny sanoi ja nousi seisomaan penkiltä. Otin hänen olkapäästään tukea ja kampesin itseni pystyyn. Jalat pitivät tällä kertaa paremmin. Onneksi Benny oli sen verran lyhyt, että sain tasapainoisen asennon pidellessäni kiinni hänen olkapäästään.

Filosofisen etsivätoimiston rankka reissu Kalliosta lähioon ja takaisin

Psykedeeleillä kyllästetty Filosofinen etsivätoimisto palaa parrasvaloihin, kun kalliolaisen Pub Sirdien uudet avajaiset päättyvät katastrofiin.

Etsivätoimiston perustanut Kimi Kataja on pakotettu kohtamaan lähiömenneisyytensä, jota hän on ollut paossa viimeiset viisitoista vuotta. Yhdessä filosofiystävänsä Benny Serlinin kanssa hän ajautuu Kalliosta Tapulikaupunkiin Helsingin laidalle. Kimin nuoruudenystävä on kadonnut ja syyttävät sormet osoittavat venäläiseen mafiaan.

Tapauksen selvittämistä vaikeuttavat kotimaisen oluen valmistuskielto, lähiöräpin vaarallisin kollektiivi, Kallion keskiluokkaistuminen sekä tietenkin maailman vahvin psykedeeleinen huume. Tälläkään kerralla ei selvitä ilman ruumiita ja Maukka Perusjätkä.

Kimin rinnalla kulkeva Benny on kehittänyt uuden teorian ajan luonteesta ja muistoista. Jotenkin se liittyy kaikkeen ja samalla ei mihinkään.

filosofinenetsivatoimisto.com

crime.fi

Kansi: Ari Seppä

ISBN 978-952-382-523-9

KI 84.2

